

FELLINGER KÁROLY

Készülődünk

Végül a szélkakas is jóra fordul,
felnézek a törpékre, a manókra,
sikerül megfélelkezni magamról,
az utolsó emlékem egy karóra,
ragaszkodom a ragasztón a légyhez,
mint a mai dátumhoz meg a naphoz,
belement az ujjam a tenyerembe,
bokréta kell, lám, a szalmakalaphoz,
kezeből magaslest tákolt a múltam,
szégyen, hogy magára hagytam, ennyi volt,
belátom, zabálnivaló a hiány,
maradandó, mint a ruhán a foltja.

Rágcsálás

A mennyországba becsengetnek, mint az
óra az iskolában, mindig a
képzeletünkbe kerül a jelenlét,
mégis az udvaron maradunk őrnek,
egyszerűen nem tehetünk semmit, de
eloldozzuk a lehetőséget, majd
megtanítjuk fűvet nyírni, mintha mi
ismernénk a hetedik szoba titkát,
hiszen minden kialakul, ha nincsen
előzménye, ha nincs rá precedens,
példa nélküli tananyag a teljes
készlet, amivel jól bevásárolt az
Isten, amikor levédette magát.

Kerek

Bírom a földet, mégis nehezen bír
maholnap elfogadni engem, tudom,
a súlyomat neki köszönhetem, bár
az étvágyammal nem tud mit kezdeni,
mert a föld sohasem hazudik, hallom
nagyapámat, amint a lovak közé
csap, ebédet és vizet hordva a kis-
kerekű dűlőbe az aratóknak,
mert a föld csak egy nagy kerülővel lesz
megbocsátó és engedelmes, akár
az Isten, ki vágyaimból ki enged
lépni, mondhatjuk, a hűs szabadságba.

Mészró

Ne felejtse el, hogy honnan indultál, épp
ezért magadból indulj ki, mielőtt
tükörbe nézel, mielőtt meztelen-
re vetkőzöl vadállathoz hasonló
kóbor szemed prédájaként, vagyis
akinek halálhírére keltik, annak
az alternatív valóság végleges
megoldás, legfeljebb kódfejtő lehet
az illető, még magánál van, de már
az Isten elhagyta, mint a kígyó a
levedlett bőrt, amit összegyűjtenek
a bennszülöttek, akik átlátnak a
napon, s a sötétségből önzőn lenye-
segetik, ami ráragadt magukból.